VISPĀRĒJĀS TIESAS RĪKOJUMS (ceturtā palāta)

2015. gada 3. martā*

Prasība atcelt tiesību aktu — Valsts atbalsts — Atbalsts, ko Nīderlandes pašvaldība piešķīrusi profesionālam futbola klubam — Lēmums uzsākt LESD 108. panta 2. punktā paredzēto formālo izmeklēšanas procedūru — Atbalsta pasākums, kas lēmuma pieņemšanas datumā ir pilnībā īstenots — Pieņemamība — Apstrīdams tiesību akts

Lieta T-251/13

Gemeente Nijmegen (Nīderlande), ko pārstāv *H. Janssen* un *S. van der Heul*, advokāti,

prasītāja,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *S. Noë* un *B. Stromsky*, pārstāvji,

atbildētāja,

par lūgumu daļēji atcelt Komisijas 2013. gada 6. marta Lēmumu C(2013) 1152 *final*, kas attiecas uz atbalstu, kurš profesionāliem Nīderlandes futbola klubiem *Vitesse*, *NEC*, *Willem II*, *MVV*, *PSV* un *FC Den Bosch* piešķirts no 2008. līdz 2011. gadam (valsts atbalsts SA.33584 (2013/C) (ex 2011/NN)).

VISPĀRĒJĀ TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs M. Preks [*M. Prek*], tiesneši I. Labucka (referente) un V. Kreišics [*V. Kreuschitz*],

sekretārs E. Kulons [*E. Coulon*],

izdod šo rīkojumu.

Rīkojums

Tiesvedības priekšvēsture

1 Pēc dažādām sūdzībām, kurās apgalvots, ka vairākas Nīderlandes pašvaldības ir piešķīrušas atbalstu finansiālās grūtībās esošiem profesionāliem futbola klubiem, Eiropas Komisija 2011. gada 27. maijā un 2011. gada 6. jūlijā nosūtīja Nīderlandes Karalistei informācijas pieprasījumus. Atbildes uz nosūtītajiem jautājumiem tā saņēma attiecīgi 2011. gada 26. un 28. jūlijā un 2011. gada 1. septembrī.

* Tiesvedības valoda – holandiešu.

2 Viens no šiem atbalsta pasākumiem attiecas uz daudzfunkcionāla sporta kompleksa "De Eendracht" iegādes tiesību atpirkšanu (turpmāk tekstā – "atpirkšanas darījums"), kuru prasītāja *Gemeente Nijmegen* veica 2010. gada 28. septembrī. Šīs tiesības bija piešķirtas profesionālam futbola klubam *Nijmegen Eendracht Combinatie* (*NEC*), pamatojoties uz minētā kompleksa nomas līgumu, kas noslēgts starp prasītāju un *NEC*.

3 Ar 2013. gada 6. marta Lēmumu C(2013) 1152 *final*, kas attiecas uz atbalstu, kurš profesionāliem Nīderlandes futbola klubiem *Vitesse*, *NEC*, *Willem II*, *MVV*, *PSV* un *FC Den Bosch* piešķirts no 2008. līdz 2011. gadam (valsts atbalsts SA.33584 (2013/C) (ex 2011/NN)) (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums"), Komisija uzsāka LESD 108. panta 2. punktā paredzēto formālo izmeklēšanas procedūru saskaņā ar Padomes 1999. gada 22. marta (EK) Regulas Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus [LESD 108. panta] piemērošanai (OV L 83, 1. lpp.), 4. panta 4. punktu, it īpaši attiecībā uz atpirkšanas darījumu.

4 Pēc sākotnēja izvērtējuma veikšanas Komisija apstrīdētajā lēmumā provizoriski konstatēja, ka atpirkšanas darījums ir uzskatāms par valsts atbalstu LESD 107. panta 1. punkta nozīmē (skat. apstrīdētā lēmuma 45.–50. punktu) un ka pastāv nopietnas šaubas par tā saderīgumu ar iekšējo tirgu.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

5 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2013. gada 6. maijā, prasītāja cēla šo prasību.

6 Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2013. gada 7. augustā, Komisija saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 114. panta 1. punktu izvirzīja iebildi par nepieņemamību.

7 Prasītāja savus apsvērumus par šo iebildi par nepieņemamību iesniedza 2013. gada 26. septembrī.

8 Vispārējā tiesa 2014. gada 26. maijā aicināja lietas dalībniekus iesniegt savus apsvērumus par 2013. gada 21. novembra sprieduma lietā *Deutsche Lufthansa* (C-284/12, Krājums, EU:C:2013:755) un 2014. gada 4. aprīļa rīkojuma lietā *Flughafen Lübeck* (C-27/13, EU:C:2014:240) ietekmi uz šo lietu. Lietas dalībnieki atbildēja noteiktajā termiņā.

9 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdēto lēmumu, "ciktāl tas attiecas uz *NEC* [piešķirto] iespējamo valsts atbalstu";

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

10 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— noraidīt prasību kā nepieņemamu;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

11 Savos apsvērumos par iebildi par nepieņemamību prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— noraidīt iebildi par nepieņemamību;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

12 Atbilstoši Reglamenta 114. panta 1. punktam, ja kāds lietas dalībnieks to lūdz, Vispārējā tiesa var lemt par nepieņemamību, neaplūkojot lietu pēc būtības. Saskaņā ar šā panta 3. punktu, ja vien Vispārējā tiesa nelemj citādi, pārējā procesa daļa notiek mutvārdos.

13 Šajā lietā Vispārējā tiesa uzskata, ka lietas materiāli tai ir pietiekami skaidri, un lemj, ka nav vajadzības uzsākt mutvārdu procesu.

Lietas dalībnieku argumenti

14 Savā iebildē par nepieņemamību Komisija vispirms norāda, ka apstrīdētais lēmums ir tikai pagaidu pasākums vai tāds pasākums, kam ir tikai sagatavojošs raksturs, un ka Komisijas galīgā nostāja par šo atbalsta pasākumu ir paužama lēmumā, ko pieņem formālās izmeklēšanas procedūras noslēgumā.

15 Turpinājumā Komisija uzsver, ka apstrīdētais lēmums šajā lietā attiecas uz pilnībā īstenotu pasākumu, tādējādi ar minēto lēmumu – atšķirībā no situācijām, kad pasākums vēl ir īstenošanas procesā, – dalībvalstīm netiek uzlikts pienākums pārtraukt pasākuma piemērošanu.

16 Tāpat Komisija apgalvo, ka valstu tiesas arī nevarēs likt pārtraukt attiecīgā atbalsta pasākuma piemērošanu, jo tas jau ir ticis piešķirts.

17 Attiecībā uz 8. punktā minētā sprieduma lietā *Deutsche Lufthansa* (EU:C:2013:755) un 8. punktā minētā rīkojuma lietā *Flughafen Lübeck* (EU:C:2014:240) ietekmi uz šo lietu Komisija būtībā apgalvo, ka minētie nolēmumi nav noteicoši. Tā uzsver, ka saskaņā ar judikatūru ir jānošķir īstenoti atbalsta pasākumi, piemēram, šis atpirkšanas darījums, un īstenošanas procesā esoši atbalsta pasākumi. Komisija arī uzskata, ka prasības pieņemamība ir atkarīga no tā, vai valstu tiesās tiek izskatīta prasība par šā atbalsta īstenošanas pārtraukšanu un jau izmaksātās summas atgūšanu, un tā atgādina, ka atbalsta saņēmējs tādu lēmumu kā apstrīdētais lēmums vienmēr var apstrīdēt prejudiciālā nolēmuma tiesvedībā.

18 Visbeidzot Komisija norāda, ka prasības atzīšana par pieņemamu nebūtu saderīga ne ar kompetenču sadalījuma sistēmu starp Savienības tiesu un Komisiju, ne ar citiem Līgumā paredzētajiem tiesiskās aizsardzības līdzekļiem, ne ar pareizu tiesvedību un administratīvā procesa pienācīgu norisi Komisijā, jo Savienības tiesai tiek lūgts sniegt vērtējumu par jautājumiem, par kuriem Komisijai vēl nav bijusi iespēja pieņemt lēmumu. Tādējādi šādas prasības izskatīšana pēc būtības izraisītu priekšlaicīgas diskusijas par lietas būtību un jucekli dažādu administratīvo procedūru un tiesvedības posmu starpā.

19 Prasītāja vispirms uzskata, ka pretēji Komisijas apgalvotajam no Vispārējas tiesas judikatūras neizriet, ka jau īstenoti pasākumi ir jānošķir no īstenošanas procesā esošiem pasākumiem.

20 Saskaņā ar prasītājas viedokli nevar izslēgt, ka tāds lēmums kā apstrīdētais lēmums var radīt tiesiskas sekas, tādējādi pamatojot tādas prasības pieņemamību, kas vērsta pret minēto lēmumu.

21 Turpinājumā prasītāja apgalvo, ka valsts tiesai esot saistoša apstrīdētajā lēmumā paustā Komisijas nostāja. Tā kā Komisija ir izlēmusi uzsākt formālu izmeklēšanas procedūru, valsts tiesa varētu – un šajā gadījumā tai būtu pienākums – likt provizoriski atgūt attiecīgo atbalstu. Šajā ziņā, ja pastāv atšķirības starp Komisijas un valsts tiesas vērtējumu, valsts tiesa nedrīkst noraidīt prasību atgūt atbalstu, pirms tam neuzdodot prejudiciālu jautājumu Tiesai atbilstoši LESD 267. pantam.

22 Runājot par 8. punktā minētā sprieduma lietā *Deutsche Lufthansa* (EU:C:2013:755) un 8. punktā minētā rīkojuma lietā *Flughafen Lübeck* (EU:C:2014:240) ietekmi šajā lietā, prasītāja apgalvo, ka no judikatūras izriet, ka tādam lēmumam kā apstrīdētajam lēmumam ir beznosacījuma saistošas sekas, un tas savukārt

nozīmē, ka valstu tiesām ir jāizdara secinājums, ka ir pārkāpts LESD 108. panta 3. punktā paredzētais pienākums pārtraukt īstenošanu, un jāveic atbilstoši pasākumi šajās tiesās notiekošajā tiesvedībā. Saskaņā ar prasītājas viedokli valsts tiesai tajā notiekošajā tiesvedībā vairs nav pilnvaru pašai pārbaudīt, vai pasākums, attiecībā uz kuru Komisija ir nolēmusi sākt formālu izmeklēšanas procedūru, ir uzskatāms par valsts atbalstu, pat ja Komisijas lēmumā sniegtais vērtējums ir provizorisks.

23 Prasītāja arī norāda, ka apstrīdētajam lēmumam ir negatīvas sekas, ņemot vērā būtiskās šaubas par attiecīgā pasākuma likumīgumu. Saskaņā ar prasītājas viedokli iespēja valsts tiesās atsaukties uz apstrīdēto lēmumu un ietekme uz *NEC* komercattiecībām ir uzskatāma par minētā lēmuma tiesiskajām sekām neatkarīgi no pienākuma pārtraukt attiecīgā pasākuma īstenošanu.

24 Šajā ziņā Komisija norāda, ka tās ir faktiskas sekas, ko nevar uzskatīt par saistošām tiesiskām sekām, kas būtiski maina prasītājas tiesisko stāvokli.

25 Saskaņā ar prasītājas viedokli šaubas par attiecīgā pasākuma likumību negatīvi ietekmē arī Pašvaldību likumā paredzēto likumības pārbaudi, ko veic tās grāmatvedis. Attiecīgi, ja pārbaudes ietvaros grāmatvedis atklāj pretlikumības riskus, ko prasītāja nespēj izskaidrot, viņam tas ir jānorāda savā ziņojumā, un tādējādi apstrīdētais lēmums ietekmē prasītājas stāvokli.

26 Visbeidzot prasītāja uzskata, ka Komisijas vērtējuma par to, vai šajā lietā pastāv valsts atbalsts, provizoriskais raksturs nekādi neietekmē prasības pieņemamību, ciktāl lēmumam ir vai var būt autonomas tiesiskas sekas. Vispārējai tiesai principā būtu pilnībā jāpārbauda tāds lēmums uzsākt formālo izmeklēšanas procedūru, kāds ir apstrīdētais lēmums. Tomēr šai pārbaudei būtu jāattiecas tikai uz jautājumu, vai Komisija, ņemot vērā tās rīcībā esošo informāciju, varētu tiesiskā veidā provizoriski konstatēt, ka pastāv atbalsts vai ka pastāv vismaz būtiskas šaubas.

Vispārējās tiesas vērtējums

27 Jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru prasību atcelt tiesību aktu LESD 263. panta izpratnē var celt attiecībā uz jebkuru iestāžu pieņemtu aktu – lai kāds arī būtu tā veids vai forma –, kas paredzēts tādu saistošu juridisku seku radīšanai, kuras var ietekmēt prasītāja intereses, būtiski mainot tā tiesisko stāvokli (skat. spriedumu, 2008. gada 17. jūlijs, *Athinaïki Techniki*/Komisija, C-521/06 P, Krājums, EU:C:2008:422, 29. punkts un tajā minētā judikatūra).

28 Tāpat ir jānorāda, ka, ja runā par aktiem vai lēmumiem, kuru izstrāde notiek vairākos posmos, it īpaši iekšējās procedūras ietvaros, principā ir apstrīdami tikai tie pasākumi, kuros galīgā veidā noteikta iestādes nostāja šīs procedūras beigās, neiekļaujot starppasākumus, kuru mērķis ir sagatavot galīgo lēmumu (skat. spriedumus, 1981. gada 11. novembris, *IBM*/Komisija, 60/81, Krājums, EU:C:1981:264, 10. punkts; 1992. gada 18. decembris, *Cimenteries CBR* u.c./Komisija, no T-10/92 līdz T-12/92 un T-15/92, Krājums, EU:T:1992:123, 28. punkts, un rīkojumu, 2005. gada 21. novembris, *Tramarin* /Komisija, T-426/04, Krājums, EU:T:2005:405, 25. punkts).

29 Tā kā runa ir par tādu Komisijas lēmumu uzsākt formālu izmeklēšanas procedūru par valsts atbalstu, kāds ir apstrīdētais lēmums, no judikatūras izriet, ka šāds lēmums var būt apstrīdams akts, ja tas var radīt autonomas tiesiskas sekas (šajā ziņā skat. spriedumus, 2001. gada 9. oktobris, Itālija/Komisija, C-400/99, Krājums, turpmāk tekstā – "spriedums *Tirrenia*", EU:C:2001:528, 62. un 69. punkts; 2013. gada 24. oktobris, *Deutsche Post*/Komisija, C-77/12 P, EU:C:2013:695, 53. punkts, un 2002. gada 23. oktobris, *Diputación Foral de Álava* u.c./Komisija, no T-346/99 līdz T-348/99, Krājums, EU:T:2002:259, 33. punkts un tajā minētā judikatūra), proti, ja šāds lēmums rada pietiekami tūlītējas un noteiktas tiesiski saistošas sekas dalībvalstij, kam tas adresēts, un attiecīgā atbalsta saņēmējam vai saņēmējiem.

30 Tas īpaši attiecas uz dalībvalsts pienākumu pārtraukt atbalsta pasākumu, kas tiek īstenots, to iepriekš nepaziņojot, un kura īstenošana turpinās datumā, kurā ir pieņemts lēmums uzsākt formālu izmeklēšanas procedūru (šajā ziņā skat. spriedumus *Tirrenia*, minēts 29. punktā, EU:C:2001:528, 59. un 62. punkts, un *Deutsche Post*/Komisija, minēts 29. punktā, EU:C:2013:695, 52. punkts).

31 Saskaņā ar judikatūru lēmums uzsākt formālo izmeklēšanas procedūru par pasākumu, kas ir īstenošanas procesā un ko Komisija kvalificējusi kā jaunu atbalstu, noteikti maina no izskatāmā pasākuma izrietošās juridiskās sekas, kā arī saņēmēju uzņēmumu tiesisko stāvokli, it īpaši attiecībā uz šā pasākuma turpmāku īstenošanu. Kā izriet no judikatūras un kā atzīst arī Komisija, šāds secinājums ir izdarāms ne vien gadījumā, kad attiecīgās dalībvalsts iestādes īstenošanas procesā esošo pasākumu uzskata par pastāvošu atbalstu, bet arī gadījumā, kad šīs iestādes uzskata, ka attiecīgais pasākums nav valsts atbalsts (šajā ziņā skat. spriedumus *Tirrenia*, minēts 29. punktā, EU:C:2001:528, 57.–59. punkts; *Deutsche Post*/Komisija, minēts 29. punktā, EU:C:2013:695, 52. punkts, un *Diputación Foral de Álava* u.c./Komisija, minēts 29. punktā, EU:T:2002:259, 33. un 34. punkts).

32 Turklāt ir ticis nospriests, ka, ja Komisija ir uzsākusi formālu izmeklēšanas procedūru attiecībā uz kādu pasākumu, kas tiek īstenots, valsts tiesām ir pienākums veikt visus pasākumus, kuri ir vajadzīgi, lai izdarītu secinājumus no pienākuma pārtraukt minētā pasākuma izpildi iespējamā pārkāpuma.

33 Šajā nolūkā valsts tiesas var nolemt pārtraukt attiecīgā pasākuma izpildi un likt atgūt jau izmaksātās summas. Tās var arī likt veikt pagaidu pasākumus, lai aizsargātu, pirmkārt, attiecīgo personu intereses un, otrkārt, Komisijas lēmuma uzsākt formālu izmeklēšanas procedūru lietderīgo iedarbību (spriedums *Deutsche Lufthansa*, minēts 8. punktā, EU:C:2013:755, 42. un 43. punkts).

34 Šo apsvērumu gaismā ir jānosaka, vai apstrīdētais lēmums, kas attiecas uz aplūkojamo pasākumu, rada pietiekami tūlītējas un noteiktas tiesiski saistošas sekas dalībvalstij, kam tas ir adresēts, un attiecīgā atbalsta saņēmējam vai saņēmējiem.

35 Šajā lietā, pirmkārt, tomēr ir jākonstatē, ka atpirkšanas darījums bija jau pilnībā īstenots brīdī, kad tika pieņemts apstrīdētais lēmums.

36 Otrkārt, šis lēmums acīmredzami attiecas uz jaunu, nepaziņotu atbalsta pasākumu, attiecībā uz kuru prasītāja nekad nav apgalvojusi, ka tas ir pastāvošs atbalsts, lai tādējādi secinātu, ka minētais lēmums radīja autonomas tiesiskas sekas, pamatojoties tikai uz Komisijas lēmumu piemērot LESD 108. panta 2. punktā paredzēto procedūru (šajā ziņā skat. spriedumu, 1992. gada 30. jūnijs, Spānija/Komisija, C-312/90, Krājums, EU:C:1992:282, 20.–24. punkts).

37 Taču – atšķirībā no lēmuma uzsākt formālu izmeklēšanas procedūru par īstenošanas procesā esošu pasākumu – šāda veida lēmums, kas attiecas uz pasākumu, kurš jau ir pilnībā īstenots, principā nerada autonomas tiesiskas sekas, jo tam nav pietiekami tūlītēju un noteiktu tiesiski saistošu seku attiecībā uz dalībvalsti, kam tas adresēts, un attiecīgā atbalsta saņēmēju vai saņēmējiem.

38 Šajā ziņā, pirmkārt, ir jānorāda, ka nav strīda par to, ka attiecīgo pasākumu nav iespējams pārtraukt, jo apstrīdētā lēmuma pieņemšanas dienā tas jau bija pilnībā īstenots.

39 Tādējādi, runājot par attiecīgā pasākuma pārtraukšanu, apstrīdētajam lēmumam nav pietiekami tūlītēju un noteiktu tiesiski saistošu seku attiecībā uz dalībvalsti un it īpaši attiecībā uz dalībvalstu tiesām.

40 Otrkārt, ņemot vērā tā saturu un tvērumu, apstrīdētais lēmums attiecīgajai dalībvalstij nerada pienākumu atgūt atbalstu, kas piešķirts ar attiecīgo pasākumu.

41 Vispirms no Regulas Nr. 659/1999 izriet, ka uz Komisiju attiecas stingri nosacījumi, ja tā vēlas likt dalībvalstij provizoriski atgūt atbalstu.

42 Šajā saistībā Regulas Nr. 659/1999 11. panta 2. punktā ir noteikts, ka nedrīkst būt nekādu šaubu par to, ka attiecīgajam pasākumam ir atbalsta iezīmes, ka ir jārīkojas steidzami un ka ir jāpastāv nopietnam riskam, ka kādam konkurentam tiks nodarīts būtisks un neatgriezenisks kaitējums.

43 Šie nosacījumi – kas attiecas uz atšķirīga lēmuma pieņemšanu, kura tvērums atšķiras no apstrīdētā lēmuma, – liecina par to, ka dalībvalstij, kam lēmums ir adresēts, tikai no minētā lēmuma vien neizriet vispārīgs pienākums atgūt nelikumīgi izmaksātu atbalstu.

44 Turklāt, pat ja valsts tiesa, kurai ir iesniegts šāds pieteikums, varētu likt atgūt attiecīgo atbalstu neatkarīgi no tā, vai attiecīgais pasākums ir īstenošanas procesā datumā, kurā pieņemts lēmums uzsākt formālo izmeklēšanas procedūru, tas nepiešķirtu minētajam lēmumam juridiski saistošas un pietiekami tūlītējas un konkrētas juridiskas sekas.

45 Valsts tiesai ir pienākums noteikt aizsargpasākumus tiesvedībā par iespējamu atbalsta pasākumu tikai tad, ja ir izpildīti nosacījumi, kuri pamato šādus pasākumus, proti, ja pasākuma kvalifikācija par valsts atbalstu nerada šaubas, ja atbalsts tiks vai ir ticis īstenots un ja nav konstatēti ārkārtas apstākļi, kuru dēļ atgūšana būtu neatbilstoša (šajā ziņā skat. spriedumu, 2010. gada 11. marts, *CELF* un *ministre de la Culture et de la Communication*, C-1/09, Krājums, EU:C:2010:136, 36. punkts).

46 Turklāt ir jāuzsver, ka nav absolūta beznosacījumu pienākuma, kas valsts tiesai liek automātiski ievērot Komisijas provizorisko vērtējumu. It īpaši ir jau ticis nospriests, ka, ja valsts tiesai ir šaubas par to, vai attiecīgais pasākums veido valsts atbalstu LESD 107. panta 1. punkta nozīmē, vai par lēmuma uzsākt formālu izmeklēšanas procedūru spēkā esamību vai par tā interpretāciju, tā var, pirmkārt, lūgt Komisijai sniegt paskaidrojumus un, otrkārt, tā saskaņā ar LESD 267. panta otro un trešo daļu, kā to ir interpretējusi Tiesa, var vai tai ir jāuzdod Tiesai prejudiciāls jautājums (spriedums *Deutsche Lufthansa*, minēts 8. punktā, EU:C:2013:755, 44. punkts).

47 Visbeidzot katrā ziņā ir jānorāda, ka šajā lietā prasītāja nav sniegusi nekādas ziņas par valsts tiesā celtu prasību.

48 Tādējādi attiecībā uz atbalsta atgūšanu ir uzskatāms, ka apstrīdētais lēmums dalībvalstij un it īpaši dalībvalstu tiesām nerada pietiekami tūlītējas un noteiktas tiesiski saistošas sekas.

49 Treškārt, nav uzskatāms, ka *NEC* komercattiecību izmaiņas, kuru cēlonis ir neskaidrības par attiecīgā pasākuma likumību, var būt apstrīdētā lēmuma autonomas juridiskas sekas.

50 Nav iespējams konstatēt nekādu cēloņsakarību starp šaubām par attiecīgā pasākuma likumību un ietekmi uz prasītājas tiesisko stāvokli.

51 Turklāt komerciālā nedrošība un citu komersantu attieksme pret atbalsta pasākuma saņēmēja situāciju – kā tas šajā gadījumā ir ar prasītāju – nevar tikt uzskatītas par saistošām tiesiskām sekām, jo runa ir tikai par vienkāršām faktiskām, bet ne juridiskām sekām, kuras ar lēmumu uzsākt formālu izmeklēšanas procedūru ir paredzēts radīt (šajā ziņā un pēc analoģijas skat. rīkojumu, 1981. gada 7. jūlijs, *IBM*/Komisija, 60/81 R un 190/81 R, Krājums, EU:C:1981:165, 19. punkts; spriedumus, 2005. gada 1. decembris, Itālija/Komisija, C-301/03, Krājums, EU:C:2005:727, 30. punkts, un 2010. gada 20. maijs, Vācija/Komisija, T-258/06, Krājums, EU:T:2010:214, 151. punkts).

52 Tādējādi prasītāja nevar apgalvot, ka apstrīdētais lēmums ir radījis tiesiski saistošas sekas, kuras ietekmē viņas intereses, būtiski mainot viņas tiesisko stāvokli.

53 Rezultātā apstrīdētais lēmums šajā lietā nav kvalificējams kā apstrīdams akts.

54 Līdz ar to šī prasība ir jānoraida kā nepieņemama.

Par tiesāšanās izdevumiem

55 Saskaņā ar Reglamenta 87. panta 2. punktu lietas dalībniekam, kam nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kam nolēmums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājai nolēmums ir nelabvēlīgs, tai jāsedz savi tiesāšanās izdevumi un jāatlīdzina Komisijas tiesāšanās izdevumi atbilstoši Komisijas prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (ceturtā palāta)

izdod rīkojumu:

1) prasību noraidīt kā nepieņemamu;

2) *Gemeente Nijmegen* atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

Luksemburgā, 2015. gada 3. martā

Sekretārs
E. Coulon

Priekšsēdētājs
M. Prek